

Csak a csend

*Elnémították a szót,
elhallgattatták mindig,
ha véleménye,
netán panasza volt.
S a megtorlások utcáiban,
ha ellenkezett,
adóbehajtók, végrehajtók
szabadították ránk,
mint az ebek.*

*Mukkanásunkat is
bujtogatással megrágalmazták.
Indulatainkat,
mint a tyúkokat,
megfojtogattuk inkább.*

*Csak a csend
kuvikkolt aztán,
amit máig hallani.
Szürkületként
fásultság sűrül,
s közöny.
S a kéményekből azóta is
jobbára csak
hallgatás füstöl.*

Így jó

*Kit érdekel a vers?
S mért érdekelne bárkit is?
El tudja küldeni a közönyt
füstként föl a magasba,
még ha nem azért van is?*

*Lekicsinyelhetik tőle
munkánk, múltunk.*

*Sérelmeink nem képes
széthessenteni,
elintézni panaszunk.*

*S nem is érdekli már,
ha nem a kocsmába,
hová meneküljön
üldöző gondjai elől
a paraszt, a munkás?*

*Így jó — már akiknek —
nem rebbent régóta izgalmat
a vers. Szava sincs már
másokért. Félrehúzódik,
út mellé a kerítés.*

PINTÉR LAJOS

Egy régi versből tücsök ciripel

*Önnönmagát megvágni nem tudja a kés,
önmagára mutogatni nem szeret a tudatlan tudat,
nem önmagát vizsgálja az orvos, a rákkutató,
mellkasára rámutatván: im, az egészség,
vagy magára rámutatván: mellkasomban
kinyílt a rák piros virága.*

*Önmagára mutogatni nem szeret a tudatlan tudat,
mutogatván: ennél van a kincs, ami nincs,
önmagamra mutogatni nekem is fáj mondván:
ilyen fölösleges még sose voltam,
mi vagyok? csillag a porban? porszem a csillagon?*

*Katonavonat tolat be a kutyaól állomásra,
hol fölcserélődve minden:
a halánték a lyukas, a gyapjúzokni az ép,
a vér simítja a földet, az anyát, nem a tenyér,
nem a marok fogja a földet, a port,
a föld fogja a markot, elporladót.
Énbennem katonavonatok nem tolatnak
véres zászlókkal, ahogy illik.
Önmagamra ezért rámutatok mondván:*